

I

Terwijl ik nóg zo voorzichtig fiets en zo goed oplet, gebeurt het dan toch.

Mijn banden beginnen te glibberen in de natte sneeuw, mijn fiets schuurt langs de stoepwand en dan gaat alles op eens heel snel.

Het voorwiel glijdt weg.

Mijn voeten glijden van de trappers.

En met een rotklap beland ik op de straat.

Tranen springen in mijn ogen als ik een scherpe, hete pijn in mijn enkel voel.

Shit.

Shit!

Ik heb nog nooit in mijn leven iets gebroken of verstuikt en wil dat graag vanavond zo houden.

Ik klem mijn kiezen op elkaar als ik mezelf overeind duw. Vlug voel ik in de binnenzak van mijn jas. Gelukkig. Mijn schminkdoos lijkt nog heel te zijn.

Met twee handen klop ik de sneeuw van mijn kleren.

Voorzichtig steun ik op mijn rechtervoet. Een felle steek schiet door mijn enkel. *Het valt mee, Fara. Het valt mee. Echt.* Ik probeer mezelf te overtuigen, maar het lukt niet helemaal.

Moeizaam trek ik mijn fiets van de grond. Hoe langer ik blijf treuzelen, hoe doorweekter ik word. Ik leun met mijn bovenlichaam op het stuur van mijn fiets en zet strompelend mijn weg voort.

Het kan niet ver meer zijn. Volgens Google Maps moet het hier in de buurt zijn.

In dit gedeelte van Westerdam ben ik niet zo bekend. Zo veel heb ik normaal ook niet te zoeken in de villawijk, maar vanavond heb ik er een nieuwe oppasklus. Ik pas regelmatig op mijn kleine broertje Kay of op de kinderen bij ons in de buurt. Er bestaat geen relaxter bijbaantje: waar anders word je betaald voor een hele avond bankhangen en netflixen?

Ik trek mijn sjaal een stuk naar beneden en veeg de sneeuwvlokken van mijn gezicht. Het is zo koud dat zich kleine wolkjes in de lucht vormen als ik uitadem.

‘Over vijftig meter, bestemming bereikt.’

Vanuit de flauwe bocht kronkelt een lange oprijlaan omhoog. Aan het eind ervan staat een huis dat nog het meeste weg heeft van een klein kasteel. Drie verdiepingen, hoge ramen en aan weerskanten smalle, ronde torens. Voor het huis staat een duur uitziende auto.

Ho. Wacht. Is dít Efrastraat 20?

Moet ik hier vanavond oppassen?

Mijn vader had al verteld dat de familie Zuiderduin een goedlopende dokterspraktijk aan huis heeft, maar dit had ik niet verwacht.

Ruben Zuiderduin is een oud-klasgenoot van mijn vader. Ze spreken elkaar niet heel vaak, maar eens in de zo veel tijd gaan ze met elkaar uit eten.

‘Eigenaardige mensen,’ noemde mijn moeder ze, waarop mijn vader knikte. ‘Ze zijn heel aardig. Op hun eigen manier.’

Wat een kast van een huis.

Niet normaal.

Het is zo groot dat de fontein die ervoor staat compleet in het niet valt. Vanuit de tuin schijnen er spotlights tegen de dakgoot, zodat het huis vol schaduwen zit. Om de torens groeien klimplanten, maar vanaf hier lijkt het alsof ze door tientallen dunne wurgslangen in hun greep worden gehouden. In gedachten zie ik ze langzaam door elkaar krioelen en met hun gespleten tong naar me sissen als ik langsloop.

Ik zet mijn fiets tegen de groen uitgeslagen fontein. In het midden ervan staat een kring waterspuwers met open monden. Ze hebben vreemde gezichten: half menselijk, half dierlijk. Dat je rijk bent, betekent blijkbaar niet meteen dat je smaak hebt. Waarom zou je zo'n oerlelijke fontein voor je huis willen?

Ik ken maar één iemand die dit fantastisch had gevonden. Yun Li had vast dolenthousiast selfies met de fontein genomen en ze op Insta gegooid. Voor mijn beste vriendin geldt: hoe smakelozer, hoe beter.

Normaal gesproken brengen we elke vrijdagavond met elkaar door, maar na vanmiddag zoekt ze het maar even uit.

Yun Li en ik hebben er een sport van gemaakt om elkaar zo bang mogelijk te maken met horrorverhalen. Een sport die ik altijd hopeloos van haar verlies.

De meeste verhalen die ik haar vertel, haal ik namelijk gewoon van internet. Ik repeteer ze een paar keer in mijn hoofd om het zo spannend mogelijk te kunnen vertellen, maar meestal begint Yun Li halverwege al overdreven te gapen.

En ik hoor het verschil zelf ook wel. Die van mij blijven verhaaltjes-voor-het-slapengaan. Griezelig, maar niet eng

genoeg om er wakker van te liggen. Terwijl die van haar gruwelijke gebeurtenissen zijn die écht hebben plaatsgevonden.

Vanmiddag tijdens Nederlands vertelde ze me het verhaal van het meisje zonder gezicht.

De tante van Yun Li had jarenlang gezweven over hoe haar vroegere beste vriendin om het leven was gekomen, maar nu ze zelf niet meer lang te leven had, had ze toch besloten haar verhaal te delen.

In tranen had ze aan Yun Li's moeder verteld dat haar beste vriendin samen met haar toenmalige vriend zonder kaartje in de trein zat, toen ze werden betrappt door de spoorwegpolitie.

In paniek sprongen de twee uit de trein, maar het meisje was met haar lange vlecht ergens achter blijven haken. Ze had zo'n rare smak tegen de trein gemaakt dat ze op slag dood was. De volgende ochtend werd het meisje langs de rails gevonden in een plas bloed.

Haar vlecht was afgerukt.

Haar complete gezicht was afgerukt.

Maar wat het verhaal nog veel pijnlijker maakte, was dat de vriend van het meisje zich niet één seconde om haar had bekommerd. Hij had zelfs niet de moeite genomen om naar haar begrafenis te gaan.

Het gruwelijke ongeluk was jaren geleden gebeurd, maar tot op de dag van vandaag zagen mensen op de plaats van het ongeluk een meisje dat rusteloos rondspookte. Ze heeft geen ogen. Geen neus. Geen mond. Geen vlecht meer. En het vreemdste van alles is: alleen jongens kunnen haar zien.

'Ha!' had ik tegen Yun Li gezegd. 'En hoe weet je dan zo zeker dat ze bestaat, als je haar niet eens zou kunnen zien?'

Yun Li leunde achterover op haar stoel. Voor ik haar kon tegenhouden, riep ze: ‘We kunnen het Jamal vragen. Hé, Jamal!’

Op de achterste rij veerde Jamal op.

Ik wist niet eens hoe ik moest reageren.

Yun Li is de enige die weet hoe leuk ik Jamal vind. En ze is ook de enige die weet dat ik dat geheim zal meenemen in mijn graf. Ik kan prima leven zonder te worden afgewezen door Jamal.

Waarom deed ze dit?

Moest ik het negeren? Of moest ik me ook omdraaien en net doen alsof het volkomen normaal was dat Yun Li hem aansprak? Ik koos voor de aanval.

‘Hé!’ beet ik haar toe, zo hard dat Yun Li ervan schrok. ‘Doe eens even normaal!’

Ze keek me stomverbaasd aan. Ik zag meteen dat ze spijt had. ‘Het was maar een grapje.’

‘O ja?’ zei ik. ‘Zie je mij lachen?’

Om me heen hoorde ik hoe de rest van de klas stil werd. Toen hoorde ik iemand zachtjes grinniken. Het eerste gefluister begon. Mijn buik trok samen. Nog even en iedereen zou tot dezelfde conclusie komen: mensen worden alleen maar kwaad om zulke geintjes al ze iets te verbergen hebben.

Om mijn laatste restje waardigheid nog te behouden, beet mijn ego nog harder van zich af. ‘En vanavond hoef je ook niet mee te gaan.’ Toen de bel ging, wist ik niet hoe snel ik moest weggelopen.

En sinds vanmiddag hebben we elkaar niet meer geappt, gesnapt of getagd. Voor het eerst in de tien jaar dat we vrienden zijn, is het doodstil tussen ons.

Hinkend bereik ik het trapje naar de dubbele voordeur.

Ik wil net mijn voet op de onderste tree zetten, als iets op de grond mijn aandacht trekt. Wacht. Zie ik dat nu goed?

Ik buig een stukje door mijn knieën om het beter te kunnen zien.

Ja. Het ligt er echt.

Naast het trapje in de sneeuw ligt een dode kraai.

Zijn vleugels zijn wijd gespreid, zijn bek hangt een stukje open en zijn nek is overduidelijk gebroken. Arm beest. Is hij zo door de sneeuw verblind geweest dat hij met een klap tegen het huis aan is gevlogen?

Ik wend mijn blik af en loop het trapje op.

Met mijn tanden trek ik mijn handschoenen uit. Ik druk op de bel en wacht.

Ik voel me hopeloos misplaatst in mijn oude spijkerbroek en mijn jas met natte vlekken. Kleren waar je nog niet dood in gevonden zou willen worden, zou Yun Li zeggen. Ik trek het elastiekje uit mijn besneeuwde haren en veeg de sneeuwvlokjes van mijn wimpers.

Warme lucht waait over mijn gezicht als de voordeur opeens openzwaait.

‘Fara de Graaf! Ruim op tijd, kom binnen!’

In de deuropening staat mevrouw Zuiderduin in een wolk van parfum en poeder. Ze draagt haar haar in een rommelige knot. Het past totaal niet bij de chique, blauwe jurk die ze draagt. Maar ook al had ze haar haren keurig gekapt en had ze een glitterende galajurk aangehad, mijn aandacht gaat meteen naar het grote litteken op haar rechterwang.

‘Mevrouw Zuiderduin,’ zeg ik, en ik vind het verlegen stemmetje dat ik eruit pers verschrikkelijk. Ik wil beginnen over de dode kraai in de sneeuw, maar ze onderbreekt me.

‘Noem me alsjeblieft gewoon Mathilde, anders voel ik me zo oud. Kom binnen, vlug. Wat fijn dat je wat eerder kon komen. Kon je het makkelijk vinden?’

Dit huis is niet bepaald te missen, wil ik zeggen, maar in plaats daarvan knik ik beleefd. Ik stap de grote, slecht verlichte hal binnen en weet even niet waar ik moet kijken.

De hal is volgepropt met de vreemdste standbeelden die ik ooit heb gezien.

Een staande beer die een klein hondje in zijn armen houdt. Een steigerend paard met vleugels. Een vrouwentorso met poten waar normaal haar benen horen te zitten.

Uit de muur langs de trap steken verschillende hertenkoppen. Aan het plafond hangen opgezette vogels in alle soorten en maten: papegaaien, uilen en misschien wel een stuk of tien kleine musjes.

Ik huiver. Ik ben er opeens niet meer zo zeker van of het gebroken nekje van de kraai wel een ongeluk was.

‘Heel fijn,’ zegt mevrouw Zuiderduin. ‘Ik heb Marnix en Suzie verteld dat je vanavond op ze past. Ze vinden het best spannend, eerlijk gezegd.’

‘Ik beloof dat we er een zo’n min mogelijk spannende avond van maken,’ zeg ik en ik lach er vriendelijk bij.

Ze sluit de voordeur achter me en even is haar gezicht zo dichtbij dat ik het grote litteken dat haar wang in tweeën slijt bijna kan aanraken. Het is wit, bobbelig en heeft een kort dwarsstreepje vlak bij haar oor.

Ik probeer echt naar haar gezicht te kijken alsof het een prima, alledaags gezicht is. Ik geef mezelf de opdracht te glimlachen, vriendelijk te zijn, en als dat niet lukt: in elk geval normaal te doen.

‘Zullen we?’

Ik knik. *Doe normaal, Fara!* Maar ik kan het niet helpen. In

mijn hoofd begint zich als vanzelf het bijbehorende verhaal te ontvouwen.

Want ik weet op welke gruwelijke manier mevrouw Zuiderduin aan dat litteken is gekomen.

2

Eerst had mijn vader het verhaal over het litteken van mevrouw Zuiderduin niet willen vertellen. Hij had er een beetje omheen gedraaid, had het weggewuifd met het-stelt-niets-voor-echt-niet.

Mijn moeder had hem streng toegesproken. ‘Nu maak je het helemaal groter dan dat het is. Vertel haar gewoon de waarheid. Wat ze zich anders in haar hoofd haalt, is veel erger.’

En dus vertelde mijn vader dat mevrouw Zuiderduin aan het litteken op haar wang was gekomen, omdat ze zélf een mes in haar gezicht had gezet.

Jaren geleden, nog voor Marnix en Suzie waren geboren, maakten Ruben en Mathilde Zuiderduin een jungletocht door Venezuela. Ze hadden niet veel meer bij zich dan een rugzakje met wat spullen en sliepen in een klein tentje. Ze waren zo diep de jungle in getrokken, dat er dagen bij waren geweest dat ze niemand hadden gezien.

Op een ochtend was Mathilde wakker geworden met een zwart bultje op haar wang, zo groot als een speldenknop. Het leek wel alsof er een vlies over het bultje zat.

Mathilde had er weinig aandacht aan besteed. Het stikte in de

jungle van het ongedierte, ze was vast en zeker door iets gestoken.

Maar in de loop van de dag was het bultje steeds groter geworden. Het nam rare vormen aan en af en toe leek het net alsof er onder die bult nóg een bult groeide.

Die avond in het tentje had Ruben er met een vakkundig oog naar gekeken. Hij was alle opties die hij als student geneeskunde kon verzinnen nagegaan en kwam tot een geruststellende conclusie. Het was waarschijnlijk niets. Na een nacht slaap zag het er vast heel wat beter uit.

Wat hij Mathilde niet had durven vertellen, was dat het leek alsof er iets in de bult bewóóg. Maar dat had hij zich vast verbeeld.

Die nacht hadden ze nauwelijks een oog dichtgedaan. En zodra de ochtend aanbrak, had Mathilde Ruben wakker gemaakt.

En deze keer kon hij haar niet langer geruststellen.

De bult had zich als een olievlek over haar wang verspreid: tientallen kleine zwarte bultjes bedekten haar gezicht. Het was alsof haar hele wang onder de kikkerdril zat.

Maar het allerergste was de jeuk.

Met de dop van haar waterfles had ze over haar wang geschaafd, maar het gekriebel leek alleen maar erger te worden.

Ruben pakte de boel al bij elkaar omdat hij vond dat ze zo snel mogelijk naar de bewoonde wereld moesten vertrekken om daar een dokter te zien. Maar Mathilde wilde niet meer wachten. 'Een minuut langer en ik was gek geworden,' had ze later gezegd.

Ze had haar kapmes uit haar rugzak gehaald en zonder verdoving, of zelfs maar een waarschuwing vooraf, zette ze het mes op haar gezicht. In een vastberaden, vloeiende bewe-

ging had ze van oor tot mondhoek de bulten op haar wang opengesneden.

En wat er toen gebeurde, kon ze nauwelijks geloven. Er waren allemaal kleine spinnetjes uit haar wang gekropen, zoveel dat ze over haar hele lichaam krioelde.

De spinnetjes sprongen op haar benen, kropen in haar haren, probeerden te vluchten in de gaten van haar oren en haar neus.

Mathilde bleek gebeten te zijn door een zeer zeldzame spin die bij de beet eitjes onder haar huid had gelegd. Door de warmte en vochtigheid van haar wang waren die eitjes razendsnel uitgekomen, waardoor er in een nacht tijd tientallen spinnetjes onder haar wang waren geboren. Een dokter had later gezegd dat wanneer Mathilde niet haar wang had opengesneden, de spinnetjes zich via de binnenkant van haar wang een weg naar buiten hadden geknaagd.

‘Fara? Kom je?’

De stem van mevrouw Zuiderduin haalt me uit mijn gedachten. Ze houdt de deur naar de woonkamer voor me open. Zodra ik over de drempel ben gestapt, heb ik geen tijd om eerst rustig rond te kijken.

Meteen rent er een meisje naar me toe. Ze draagt een roze pyjama in de vorm van een balletpakje en pakt mijn hand alsof ik al jaren bij ze over de vloer kom.

‘Jouw haren zijn mooi!’ zegt ze. Ze gaat op haar tenen staan en rekt zich uit om mijn haren vast te pakken. ‘Lukt niet!’ roept ze dan gefrustreerd.

‘Die kleine aap van drie is Suzie,’ zegt mevrouw Zuiderduin. ‘En die grote aap met zijn neus in de boeken is Marnix. Hij is vorige week zeven geworden. Marnix, zeg eens hallo tegen Fara.’